

ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิชนเผ่าพื้นเมือง (UNDRIP) ว่าด้วยสิทธิทางวัฒนธรรม

ชนเผ่าพื้นเมืองมีสิทธิที่จะไม่ตกอยู่ภายใต้นโยบายผสมกลมกลืนด้วยการบังคับหรือการทำลายล้างวัฒนธรรมของตนพวกเขายังมีสิทธิที่จะปฏิบัติและพลิกฟื้นขนบธรรมเนียมประเพณีตามวัฒนธรรมของตนอีกด้วย อันรวมถึงสิทธิที่จะธำรงรักษาคุ้มครองและพัฒนาการแสดงออกทางวัฒนธรรมของตนอาทิเช่นแหล่งทางประวัติศาสตร์และศาสนาศิลปะกรรม เทคโนโลยี ศิลปะและวรรณกรรม – **มาตรา 8, 11**

ชนเผ่าพื้นเมืองมีสิทธิที่จะแสดงออกปฏิบัติการ และพัฒนาขนบธรรมเนียมประเพณีทางจิตวิญญาณและศาสนา รวมทั้งสิทธิในการใช้และควบคุมวัสดุอุปกรณ์ทางพิธีกรรมต่าง ๆ ซึ่งกว่านั้นพวกเขายังมีสิทธิที่จะเข้าถึงและสิทธิที่จะได้รับคืนส่วนที่เหลือของร่างกายมนุษย์และวัสดุ อุปกรณ์ทางพิธีกรรมของตน – **มาตรา 12**

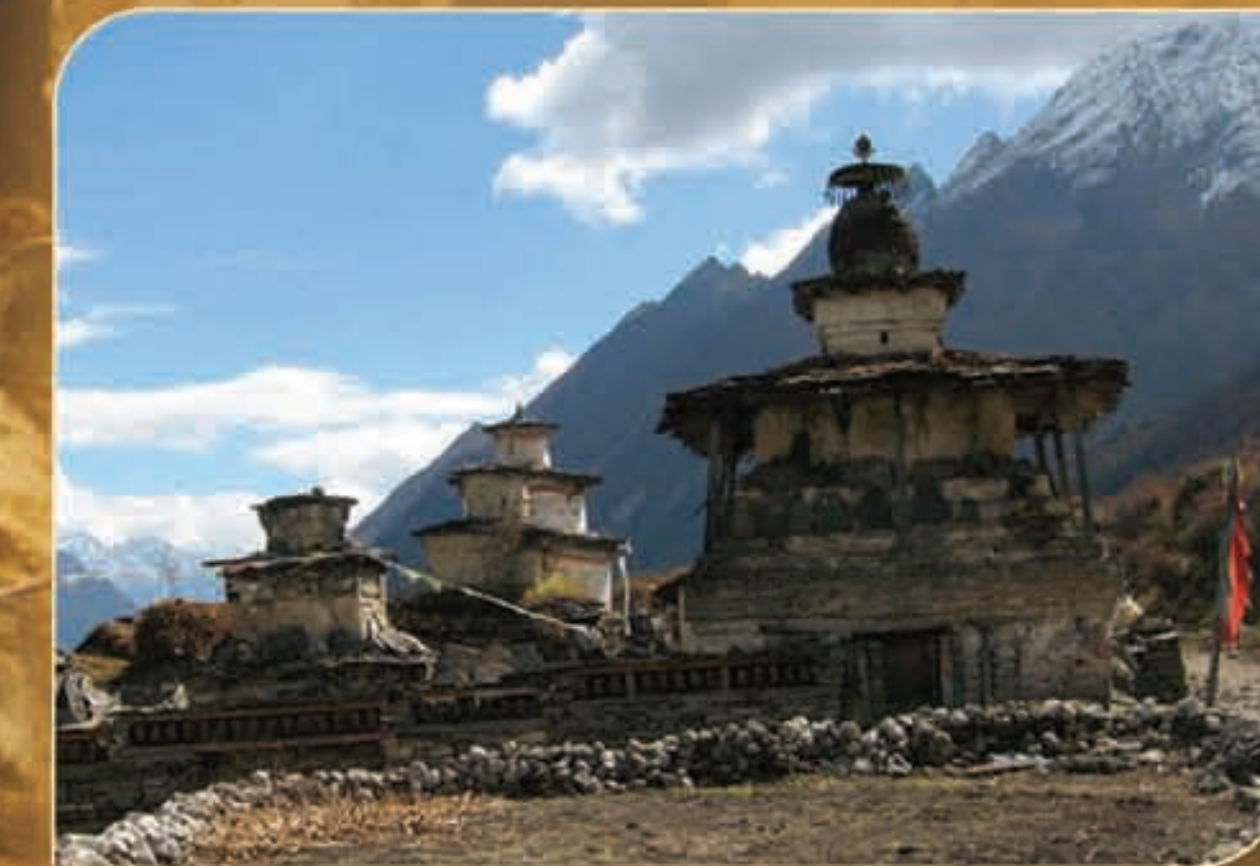
ชนเผ่าพื้นเมืองมีสิทธิที่จะฟื้นฟูใช้ประโยชน์พัฒนาและถ่ายทอดประวัติศาสตร์, ภาษา, ประเพณี, ปรัชญา, ระบบการเขียนและวรรณกรรมของตนสู่คนรุ่นอนาคตพวกเขามีสิทธิที่จะธำรงรักษาชื่อของชุมชน สถานที่ และบุคคล – **มาตรา 13**

วัฒนธรรม มีความสำคัญต่ออัตลักษณ์ของชนเผ่าพื้นเมือง วัฒนธรรมของชนเผ่าพื้นเมืองวางอยู่บนฐานของความคิดในการเคารพผู้อื่นความอ่อนน้อมถ่อมตนและการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตักค้ำศรีของผู้คนทั้งมวลและการชำระไว้ซึ่งบูรณภาพแห่งวัฒนธรรมคือหลักการที่ผูกพันชุมชนต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกัน และทำให้เกิดสัมพันธภาพที่สามัคคีกลมเกลียว

– ตักทอนมาจาก “ทัศนะของชนเผ่าพื้นเมืองเอเชียต่อการพัฒนา”

ชนเผ่าพื้นเมืองมีสิทธิในความหลากหลายและศักดิ์ศรีทางวัฒนธรรม ประเพณีและประวัติศาสตร์ของตน พวกเขายังมีสิทธิในการจัดตั้งและควบคุมระบบการศึกษาของตนเพื่อให้การศึกษาด้วยภาษาของตนเอง ตามความเหมาะสมกับวิธีการทางวัฒนธรรมของตน พวกเขาและโดยเฉพาะเด็กของเขามีสิทธิเข้าถึงการศึกษาของรัฐทุกระดับและทุกระดับ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ ยิ่งกว่านั้นพวกเขายังมีสิทธิที่จะสร้างสรรค์สื่อของตนเองด้วยภาษาของตนและสามารถเข้าถึงสื่ออื่นๆในรูปแบบได้ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ – **มาตรา 14, 15, และ 16**

ชนเผ่าพื้นเมืองมีสิทธิที่จะธำรงรักษา, ควบคุมปกป้องและพัฒนารดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาตามประเพณี, การแสดงออกทางวัฒนธรรมและการแสดงทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของตนอีกทั้งสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเหนือทรัพย์สินเหล่านั้นรัฐจำเป็นต้องรับรองและคุ้มครองสิทธิเหล่านี้ – **มาตรา 31**

รัฐจำเป็นต้องพัฒนากลไกที่มีประสิทธิผลร่วมกับชนเผ่าพื้นเมือง เพื่อ:

- จัดให้มีการแก้ไขรวมทั้งการซ่อมเสริมทรัพย์สินทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาและจิตวิญญาณของชนเผ่าพื้นเมืองที่เคยถูกพรากไปโดยปราศจากฉันทามติร่วมของพวกเขาหรือการละเมิดกฎระเบียบจารีตประเพณีของพวกเขา
- ทำให้สามารถเข้าถึงและ/หรือส่งคืนวัสดุอุปกรณ์ทางพิธีกรรมและส่วนหลงเหลือของร่างกายมนุษย์ที่เป็นของพวกเขา
- ทำให้แน่ใจว่ามีการถ่ายทอดประวัติศาสตร์ ภาษา ประเพณี ปรัชญา ระบบการเขียน และวรรณกรรมของพวกเขา รวมทั้งชำระไว้ซึ่งชื่อของชุมชน สถานที่ และบุคคล
- ปกป้องและยุตินโยบายการผสมกลมกลืนด้วยการบังคับหรือนโยบายรวมพวกและการเลือกปฏิบัติต่อพวกเขา และส่งเสริมความเข้าใจและสัมพันธภาพอันดีระหว่างพวกเขากับส่วนอื่น ๆ ของสังคม
- ให้หลักประกันการเข้าถึงการศึกษาทุกระดับสำหรับพวกเขาโดยเฉพาะสำหรับเด็กในการเรียนรู้วัฒนธรรมและภาษาของตนเอง รวมทั้งของบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่นอกชุมชน
- ทำให้แน่ใจว่าสื่อและการศึกษาของรัฐและเอกชนสะท้อนความหลากหลายทางวัฒนธรรมของชนเผ่าพื้นเมืองอย่างเหมาะสม และ
- ทำให้แน่ใจว่าชนเผ่าพื้นเมืองเข้าใจและได้รับความเข้าใจในกระบวนการทางการเมือง กฎหมาย และการบริหาร โดยจัดให้มีล่ามภาษาหรือโดยผ่านวิธีการอื่น ๆ ที่เหมาะสม

ชนเผ่าพื้นเมืองมีความชอบธรรมที่จะกำหนดอัตลักษณ์หรือสมาชิกภาพของตนเองตามขนบธรรมเนียมประเพณีของตน อย่างไรก็ตามนี้มิได้อดออกสิทธิของเขาจากการเป็นพลเมืองแห่งรัฐที่เขาอาศัยอยู่ – **มาตรา 33**
ชนเผ่าพื้นเมืองมีสิทธิในการพัฒนาและธำรงรักษาโครงสร้างเชิงสถาบันและขนบธรรมเนียมประเพณีทางจิตวิญญาณและการปฏิบัติอันมีลักษณะเฉพาะของตนและระบบการพิจารณาตัดสินคดีความที่มีอยู่อันมีความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ – **มาตรา 34**

ผลิตภัณฑ์:

มูลนิธิเพื่อการประสานความร่วมมือของชนเผ่าพื้นเมืองเอเชีย (AIPPP)
www.aippnet.org

อำนวยการโดย: Christian E. Eral และกัณธิดาของ AIPPP